

PASTIRSKO PISMO ZA KORIZMU 2010.

ŽIVJETI OD SNAGE USKRSNUĆA

Draga braćo i sestre u Kristu!

„A ako Krist nije uskrsnuo, bez ikakve je vrijednosti vaša vjera; vi ste još u svojim grijesima“ (1 Kor 15, 17). Kristovo uskrsnuće je okosnica naše vjere. Bez uskrsnuća nema kršćanstva, nema spasenja, nema nade. Zato je važno da se naša vjera u uskrsnuće produbljuje i obogaćuje cijeli život. Kada ravnodušnost počinje zahvaćati našu vjeru, često je uzrok što nismo dozvolili da nas zahvati snaga i radost uskrsnuća. Korizma koja uskoro započinje po svojoj je naravi vrijeme pripreve, vrijeme kada više čeznemo za Uskrsom, proslavom Kristova uskrsnuća. Za vrijeme korizme naše se srce mora isprazniti od svega što je nepotrebno kako bi se moglo ispuniti radošću i zahvalnošću zato što je Krist uskrsnuo i što nam želi dati dio svoje pobjede nad trpljenjem i smrću. „Blaženi vi koji gladujete *sada*...Blaženi vi koji plaćete *sada*“ (Lk 6, 21), govori nam Isus u današnjem Evandelju. Upravo *sada* za vrijeme korizme moramo se naučiti gladovati i žeđati za pobjedom Uskrsa, a istovremeno žaliti nad našim grijesima i grijesima svijeta. Moramo težiti za pokajanjem srca i obraćenjem.

Naša vjera u uskrsnuće daje nam snagu da nosimo neizbježne životne terete i poteškoće i da pomažemo druge u njihovim poteškoćama. Uskrsli Gospodina daje nam nadu i ohrabrenje da radimo na izgradnji boljeg svijeta. Ali naša vjera u vječni život ne čini nas ravnodušnima za život ovdje na zemlji. Naprotiv, želimo promijeniti ovaj svijet kako bi više nalikovao Božjem vječnom kraljevstvu gdje Njegova ljubav prožima sve. Katolička socijalna nauka koja je nepoznata i mnogim vjernicima može nas potaknuti da budemo više angažirani u našem švedskom društvu. Puno se toga može učiniti kako bi Švedska bila više prožeta solidarnošću i pravednošću za sve. Materijalizam i škrtoost prijeti da nas učini bezosjećajnima prema onima kojima je teško. „Ali jao vama bogataši, jer imate svoju utjehu“ (Lk 6, 24), upozorava nas Isus. U našem bogatom dijelu svijeta često na licu ljudi stoji koprena potištenosti i mrzovoljnosti. Suprotnosti su uočljive u usporedbi sa zemljama trećeg svijeta gdje možemo vidjeti više solidarnosti i zajedništva unatoč svim poteškoćama. Naš je poziv kao kršćana da u današnjoj Švedskoj pomognemo našoj subraći da stresu sa sebe jaram bogatstva kako bi osjetili radost darovanja drugima, onima kojima je teško. Tada se Isusov JAO pretvara u BLAŽENI. Bogatstva zemlje treba dijeliti. Opće dobro mora imati prednost pred nastojanjima pojedinaca da ugrabe što više dobiti i bogatstva.

Danas u Europi postoji velika opasnost: da zatvorimo naša vrata onima koji nam dolaze iz siromašnijih dijelova svijeta. Politika u mnogim europskim zemljama postaje sve više restriktivnija prema useljencima. I u našoj vlastitoj zemlji

susrećemo iste pojave. Gotovo svaki put kada posjetim naše župe, susretnem nekoga tko traži pomoć jer mu prijete opasnost izгона. Crkva naglašava da su migracije (seljenje) ljudsko pravo. Naravno da moramo imati zakone koji useljavanje reguliraju na pravedan i razuman način, ali istovremeno mora otvorenost i velikodušnost biti temeljno pravilo odnosa prema onima koji nam dolaze. Osim toga možemo i želimo upozoriti kako useljenici običavaju pozitivno djelovati na mjesno stanovništvo i kako useljavanje zna voditi boljem razvoju zemlje na mnogim područjima. Europa koja ima ostarjelo stanovništvo ne može preživjeti bez useljavanja iz drugih krajeva. Povijest nam često pokazuje da su zemlje, koje su bile otvorene useljavanju, stekle i zadobile mnoge prednosti pred onima koje se zatvaraju sami u sebe i misle da su drugi opasnost.

Istovremeno je važno da se pazi da useljavanje u Švedsku ne stvara dvije skupine: starosjedioci i stranci/useljenici. Nažalost postoji određena sklonost ovome: na primjer podijeljenost stanovanja u našim velikim gradovima: postoje područja gdje su samo stranci i područja gdje stanuju samo Šveđani. Riječi kao „invandrare – usljenik“, invandrarkvinna – žena useljenik“ i invandrarbakgrund – useljeničko porijeklo“ imaju često malo i omalovažavajući i negativan prizvuk. Kao kršćani moramo svjesno raditi kako bismo nadišli ono što razdvaja ljude i dijeli ih u različite skupine. U našim župama moramo izgraditi dobro zajedništvo i bogatu razmjenu iskustva i znanja između ljudi koji imaju različito porijeklo. Radostan sam kada vidim kako se na mnogim mjestima uspješno stvorilo živu zajednicu/župu gdje se svi osjećaju doma i gdje su svi voljeni prihvaćeni neovisno o jeziku, kulturi ili društvenoj pripadnosti. Kao Crkva jedan smo sveti narod gdje nije važno da li je netko Židov ili Grk (usp. Rim 10, 12), Šveđanin ili Poljak, Hrvat ili Afrikanac. Da u svakoj župnoj zajednici imamo na okupi „cijeli svijet“ – bogatstvo je bez premca. Moramo ipak biti puno bolji i paziti na ovo bogatstvo, ali ga znati i dijeliti sa ostalima u švedskom društvu.

Za mnoge, a ništa manje za naše mlade, može ponekad biti teško povezati život u Crkvi sa životom u društvu u kojem živimo i koje nas okružuje. Ljestvica vrijednosti i način gledanja na život izgledaju nam potpuno različito. Postoji opasnost da živimo u dvama potpuno različitim svjetovima: u Crkvi i društvu. Istovremeno u ovome možemo vidjeti interesantan izazov za evangelizaciju. U Crkvi se hranimo Božjom riječi i sakramentima kako bismo dobili snagu i poticaj da život u društvu učinimo više pravednim i više prožetim ljubavlju. Naša vjera u rassetoga i uskrslog Gospodina tjera nas da širimo Njegovu poruku ljubavi onima koji sjede u mraku i sjeni smrtnoj, onima koji su upali u beznade i bezvoljnost.

Jeremija opisuje onoga koji ne poznaje Gospodina kao „drač u pustinji“ (17, 6), ali susret s Gospodinom može ga učiniti kao „stablo zasađeno uz vodu“ (17, 8).

Imamo veliki i radosni zadatak prenositi vjeru u uskrslog i proslavljenog Krista, koji živi i djeluje u svojoj Crkvi, dalje onima koji Krista nikada nisu sreli i upoznali. Ova vjera dotiče sve pore našega života. Sve se pretvara u Njegovo svjetlo. Imamo predokus buduće, vječne slave koju nam je pripravio po svom Uskrsu. Već sada možemo sudjelovati u pohvalama i klanjanju, koje nikada neće prestati. Istovremeno naš rad na izgradnji boljeg i pravednijeg svijeta, svijeta ispunjenog ljubavlju, postaje dio našeg zahvaljivanja Božjem milosrđu i slavi. Na koncu, Duh je Sveti onaj koja nas pokreće da već sada pretvaramo ovaj svijet u predsoblje neba gdje vlada milosrđe i ljubav za sve. Samo snagom Njegova uskrsnuća, mi Njegov sveti narod, možemo dobiti ovu snagu. Samo u Njemu možemo biti narod Uskrsa.

Stockholm, 2010-01-20

Uz moje molitve i blagoslov

+ Andres Arborelius OCD